

WILLEKE ALBERTI

Een leven als een lied

AUTOBIOGRAFIE

Belinda Meuldijk

**WILLEKE
ALBERTI**

Een leven als een lied

WILLETJE

Haar huis is er zo een waar je altijd naar terug wilt.

Ik rij erheen door donkergroene lanen waar de stoepen nog van gras zijn, en waar glooiende velden omzoomd door oude bomen als een geluiddemper op het geraas van het alledaagse leven liggen – de A1 naar Amsterdam is vlakbij.

Haar huis is een sprookje in pasteltinten. Zoiets maak je alleen met heel veel liefde en een ijzeren wilskracht. Als ik binnenstap, lijkt het of alle bloemen uit de tuin met me mee zijn gelopen en aan de muur zijn getransformeerd tot kleurige foto's van kinderen, kleinkinderen, vrienden, familieleden, levend of inmiddels dood, en toch weer verder levend. Ze kijken me allemaal aan en ik wil ze een hand geven of in elk geval hun aanwezigheid erkennen. Het huis is nooit leeg, dankzij hen. Het is het huis van één grote familie.

In de keuken staan pannen te pruttelen en gaan kastjes open en dicht. Iedere keer zijn er andere handen bezig, van vriendinnen, tantes of van haarzelf. Er is altijd plaats aan de eettafel voor nog een stoel. Ik ga zitten en verwacht dat zij, in haar leven onderweg van favoriet buurmeisje naar favoriete oma, nu wel tot rust zal zijn gekomen en, starend over de hortensia's met haar poezen en hondje naast zich, haar verhaal kan vertellen.

Maar nee, ze vliegt binnen als een stralend zonnetje en ik moet rennen om haar bij te houden.

'Ik heb zo'n hekel aan Facebook, met al die oude foto's van mij die ze erop zetten. Ik ben niet tóén, ik ben nu, hier! Ik ben bezig!'

Om het te bewijzen rinkelen drie mobieltjes tegelijk met aanvragen voor optredens, items in talkshows, fotoshoots, decor-besprekingen, repetitiedagen, nieuwe tournees, en vriendelijk maar beslist hoor ik haar zeggen: 'Er zitten maar vierentwintig uur in mijn dag.'

Willettje, werd ze vroeger genoemd. Want ze weet precies wat ze wil, en ze heeft het talent om de juiste mensen om zich heen te verzamelen om dat te bereiken. Er zijn er zeker drie onafgebroken in haar huis aanwezig. Feitelijk is het geen huis maar een produc-

tiekantoor, een ontzettend gezellige raketbasis, waarvandaan haar ster stralende wordt gehouden.

De kern van haar leven is niets anders dan haar passie, voor zingen, voor haar lied. Het lied dat haar overal doorheen heeft gesleept, het lied dat haar nooit in de steek heeft gelaten. Het lied dat, net als een glimlach, alleen maar om een liefdevolle reactie vraagt. Hoe leg ik uit wie zij is, die dat lied zingt?

Waar moet ik beginnen? Wie haar naam zegt – Willeke Alberti – heeft er direct een beeld bij. Iedereen kent haar, weet wie ze is. Willeke Alberti? O ja, natuurlijk, ‘Spiegelbeeld’, Willy Alberti, ‘Morgen ben ik de bruid’, *De Kleine Waarheid*, zangeres, Amsterdam, leuk mens, raar mens, blijе doos, koningin-moeder der homo’s, had die niet iets met..., heel vaak getrouwd, drie kinderen van drie mannen, ‘Telkens weer’, Johnny de Mol, trut, ‘een kwartje als je ’m d’r af schudt’, ‘Carolientje’, rare jurk songfestival, manisch positief, actrice, Marleen, *Rooie Sien*, isdatnietdemoedervan, *Ali B op volle toeren*, keihard, zoete liedjes, braaf, musicalster, neejuisthelemaalnietbraaf, Gouden Harp, Edison, gehandicaptен, foundation, zingt ze nog? Ja? Nee? Nou ja: Willeke Alberti dus.

Het is het lot van alle Lang Bekende Nederlanders: je naam wordt sneller ingevuld dan een winkelkarretje tijdens de hamsterweken. Iedereen pakt datgene wat hen persoonlijk het meest aanspreekt. En dat is natuurlijk niet alleen het beste, want dat wordt algauw saai. Van opkijken naar sterren krijg je alleen maar een knik in je nek. Weinig mensen kunnen zich vereenzelvigen met de kwaliteit van een stem, of vinden de discipline van een zangeres belangrijker dan het aantal keer dat ze getrouwd is geweest.

Het winkelwagentje moet vooral gevuld worden met dingen waardoor je kunt zeggen: ‘Zie je wel: ook maar een mens. Wat een doos. Nee, dat had ik toch beter gedaan.’ Dat is een gedachte die voldoening geeft. ‘Wat een warme, zonnige meid’, dat zeggen alleen je echte fans, en je moeder, toch? Daarmee moet je het je hele leven doen, met die paar goeie woorden. Maar met een paar goeie woorden doe je vrijwel ieder mens tekort. Ieder mens, elk gezicht, heeft een gelaagdheid, als bij een klassiek olieverfschil-

derij, waardoor een portret tot stand komt. Daarbij moeten geen vooroordelen, roddels of overdreven adoratie in de weg lopen. Voor een helder beeld moet je niet op de lens spugen.

Willeke is al veel langer een LBN'er dan haar meeste collega's.

Van haar zeventig jaar staat ze er al tachtig op het podium, bij wijze van. En nog steeds. Er wordt een jubileum voorbereid, het hoeveelste is dat wel niet?

Afgezien daarvan is ze te zien in musicals, in tv-programma's, neemt ze nieuwe cd's op, ontwikkelt ze zich nog steeds. Een trein die nooit lang heeft stilgestaan op welk perron dan ook. En elke keer weer een nieuwe generatie erbij, die dan weer opnieuw moet worden ingelicht wie die vrouw is, naar wie ze gaan kijken in het theater. Dus laten we iets dichterbij haar komen, omwille van een meer feitelijke beeldvorming:

Willeke Alberti, geboren op 3 februari 1945 als Willy Albertina Verbrugge, aan het uiterst scherpe randje van de oorlog, de Hongerwinter, in Amsterdam. Moeder was Ria Kuiper en vader was Carel Verbrugge, beter bekend als Willy Alberti, geliefd en beroemd acteur en zanger van Nederlandse en Italiaanse liederen: 'Tenore Napolitano.'

In 1958 zong ze haar eerste plaatje met hem, het toepasselijke 'Zeg pappie, ik wilde u vragen'.

Vijf jaar later, in 1963, kwam haar eerste grote hit en gouden plaat 'Spiegelbeeld'.

SPIEGELBEELD

Spiegelbeeld vertel eens even

Ben ik heus zo oud als jij

Is het waar, ben ik twintig

Is m'n tienertijd voorbij?

'k Ben wel jong, maar ik ben toch

*Niet zo jong meer als ik was
'k Ging zo graag nog een keertje
Terug naar de klas...*

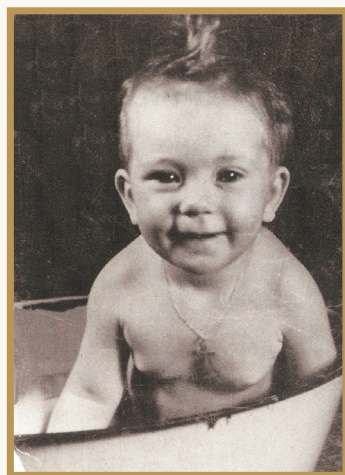
Spiegelbeeld vertel eens even

Een leven als een lied

En daar blijf ik steken. Want na dit prachtige, ontroerende levenslied volgen de feiten die je op Wikipedia ook kunt vinden. Dat ze Ridder in de Orde van Oranje-Nassau is en de meest succesvolle zangeres van Nederland, winnares van een Gouden Harp en Televizier-Ring, actrice, filmster, en bovenal moeder van drie prachtige kinderen en oma van tot nu toe vier kleinkinderen (en ze hoopt op nog meer), dat kan ik allemaal wel ergens lezen, als ik wil. Het is haar spiegelbeeld dat mij boeit. Wie ziet zij in de spiegel? Hoe ziet Willeke Willeke? En hoe ziet de wereld eruit door haar ogen?

Dus ik kijk mee, over haar schouder in de spiegel. Wie zichzelf in de ogen kijkt, kijkt in de ziel. In het diepst van haar eigen wezen, in de bodem waaruit alles is opgebouwd.

Je kijkt in de spiegel en je ziet niet alleen wie je bent, maar ook wie je was. Omdat iedere herinnering een spoor heeft achtergelaten. Als je geluk hebt zijn er veel lachrimpels aan de oppervlakte. Maar je huid is de oude niet meer: al je cellen zijn iedere zeven jaar vervangen door nieuwe, die nergens van weten. De enige kast waarin alles ligt opgeslagen, daar kijk je nu naar, via je ogen. Spiegelbeeld, vertel eens even...

We noemen haar Willetje

DE DRIE EERSTE HERINNERINGEN

‘Ik was drie. Het was 1948 en mijn opa was net overleden. Mijn opa en oma van moederskant, Martin en Bina, woonden in Arnhem en ik was er heel vaak. Wandelend aan opa’s hand. Hij noemde mij altijd “Krummeltje”. We waren in zijn huis, hij lag daar opgebaard in de serre.

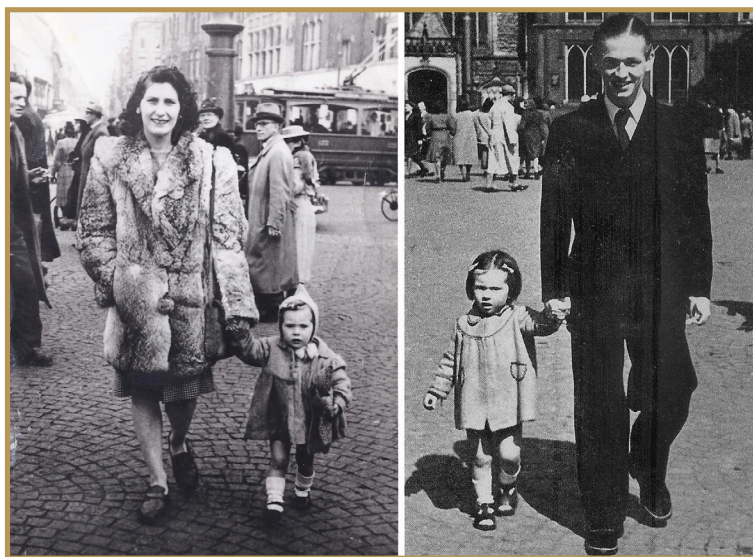
Ik zie mezelf daar nog staan, alsof het gisteren was: een heel klein meissie. Ik had een soort verlatingsangst. De grote mensen keken over mij heen. Ze zagen me niet, omdat ik zo klein was, en ze zagen ook niet hoe groot mijn verdriet om mijn opa was. Mijn moeder was gek op haar vader, een echt vaderskindje, zoals zo veel meisjes

dat zijn en ik dat later ook zou worden. Zij heeft zelfs in een rusthuis gelegen na haar vaders dood, om het te verwerken. Iedereen was zo vol verdriet, maar niemand zag het mijne.

Dat is altijd zo, dat doen heel veel grote mensen. Ze denken: ach, die kleintjes snappen er toch niets van. Maar net zoals beesten alles snappen, snappen en voelen kinderen ook alles. Dat gevoel van verlating, die angst om niet begrepen te worden, is later keer op keer in mijn leven teruggekomen. Het is als een soort cirkel die je moet doorbreken. Ik moet daar iets mee, iets van leren, zodat ik het los kan laten. Maar ik herken het omdat ik het toen, als driejarige, voor het eerst had.

Ik zat in de coulissen van theater Carré, in het donker op een stoel, kijkend naar mijn vader in het licht. Ik mocht altijd mee naar

Krummeltje naar de matinee

de matinee. Mijn vader zong liedjes als “Ik zing dit lied voor jou alleen” en “Wilde orchidee”. Hij was zeventien, weet je, toen hij mij maakte. Achttien jaar toen ik geboren werd.

Mijn moeder was naar Amsterdam gekomen om zangeres te worden, om ontdekt te worden. In plaats daarvan trouwde ze met hem. Ze was vijf jaar ouder dan hij. Ik zie haar nog staan, geleund

tegen de schuifdeur met een hand tegen haar hoofd, teatraal zingend: "... in das blaues Himmelbett".

Maar de toekomstdromen die ze over zichzelf had gehad waren voorbij en al haar energie, haar hele leven lang, zette ze in dienst van mijn vaders carrière. Ze was de motor van ons gezinnetje. Zij was het die alles bij elkaar hield, zij had de kracht. Dat wist ik toen nog niet, toen ik klein was. Ik besepte alleen dat mijn ouders dol waren op elkaar en dol op mij.'

IK ZING DIT LIED VOOR JOU ALLEEN

*Ik zing dit lied voor jou alleen
Opdat je mij begrijpen zal
Ik zing dit lied voor jou alleen
Voor niemand dan voor jou
De sterren flonkeren aan de lucht
De nacht is wonderlijk, zo stil
Een zwoele wind waait als een zucht
Het is of de wereld rusten wil
Dit is het moment dat ik iets zeggen moet
Alleen bestemd voor jou
Ik hoop alleen dat jij hetzelfde doet
Ik zal nooit anders dan gelukkig zijn met jou*

'Ik werd geboren in een artiestenpension aan de Amstel, schuin tegenover Carré. Het tegenwoordige theater was gebouwd in 1887 als een circus van steen, door de rondtrekkende familie Carré, die een paardenact had. Een paleis was het, met brede toegangen, prachtige trappen en een rond toneel, een piste. In de loop der tijd heeft Oscar Carré aan zijn circus een tweede leven gegeven als variététheater. Revue, toneel, alles was daar mogelijk.

Ik vond het heerlijk om mee te gaan als mijn vader optrad. Ik zat opzij van het toneel tussen de gordijnen en genoot van de muziek en de lichtjes, de mensen. Wat ik leuk vond pakte ik op en deed ik na. Zo was ik stapelgek op Mieke Bos, van de Selvera's. En ik

mocht de stokjes aangeven aan Diana en Duranti, die een xylofoonnummer hadden. Ik wist hoe ik applaus in ontvangst moest nemen, had geen enkele last van zenuwen. Een buiging maken voor het publiek, met zo'n grote strik in m'n lange haar. Ik was toen al dol op theater.

Natuurlijk trad mijn vader overal op: de terrassen van het Leidseplein en het Rembrandtplein, het Palace op het Thorbeckeplein, het Asta Theater aan de Rozengracht. Maar ik herinner me vooral de houten vloeren en de hoge fluwelen gordijnen van Carré*, waar ik als klein meisje tussen stond. Ik kan de paarden nog ruiken. Ik sta nog steeds graag in de coulissen te kijken naar mijn collega's. Ik zie álles, en ik geniet.'

* Indien gij het grootsche gebouw aan den Amstel binnentreedt, besterft het woord 'paardenspel' u op de lippen [...]. Het is een paleis, dat u door zijne afmetingen niet alleen, maar door zijne inrichting aan iets vorstelijks doet denken. Breede toegangen, gemakkelijke trappen, fraaie koffiekamers en foyers – en dan de hoofdzaak: eene kleurrijk gedecoreerde zaal, imposant door hare wijdte en hoogte. *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, 3 december 1887

ALS EEN WILDE ORCHIDEE

*Je bent als een wilde orchidee
die niets dan de zonzijde ziet
Je brak vele harten en ook dat van mij
je liefde en trouw waren spoedig voorbij
Je bent als een wilde orchidee
die slechts van bewondering leeft
Toch komen de tijden dat men je gaat mijden
Weet dan dat nog één om je geeft...*

‘Ik was een ontzettend blij kind’

‘Ik was een ontzettend blij kind, ik huppelde overal heen. Eerst van de Lijnbaansgracht naar de Laurierstraat, “de Lauwelierstraat”, waar oma Fietje en opa Ko, de ouders van mijn vader, woonden. We trokken bij ze in: een piepklein bovenhuisje met een steile trap, een plee zonder bril, een minuscuul keukentje en een slaaphokje met drie bedden boven elkaar, waar we soms met z’n zessen sliepen, omdat de hele familie altijd welkom was.

In de huiskamer stond het enige meubel dat van waarde was: de pick-up. Een prachtig meubel met glazen deurtjes, en daar draaiden opa en oma trots de platen op van mijn vader en oom

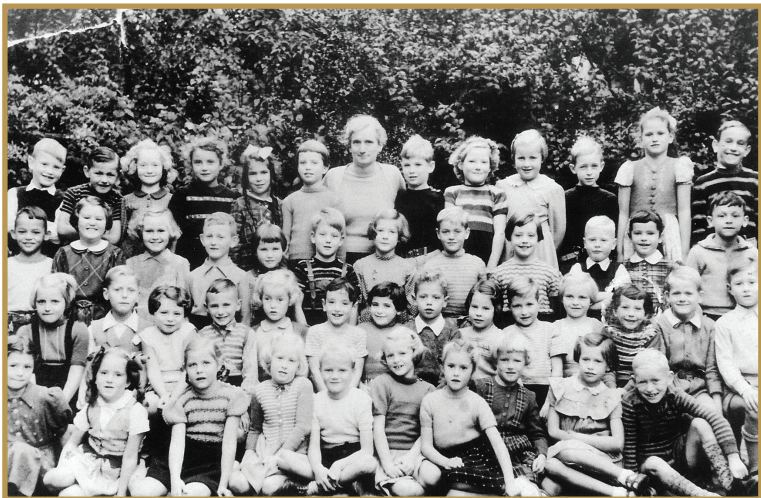

Johnny Jordaan. Opa had een café in de Lange Niezel, waar hij zelf de beste klant was. Als hij aangeschoten thuiskwam, dan riep hij tegen oma: “Fietje, hijs me de trap ’s op, ik heb ’t veels te druk gehad!”, waardoor wij nog steeds als we iemand zien die dronken is, zeggen: “Díé heeft ’t druk gehad!”

Na de Laurierstraat gingen we naar de Jekerstraat, met twee kamers, waar in 1950 mijn broertje Tonny werd geboren. Daarna van mijn zesde tot m’n zeventiende naar de Vechtstraat nummer 18, het leukste adres in Amsterdam, waar ik de mooiste herinneringen aan heb.

Je wordt je op die leeftijd als kind bewust van alles om je heen, je leven begint echt. In de Jekerstraat had ik nog bij m’n ouders in bed geslapen, mijn broertjes wieg ernaast, maar nu kreeg ik m’n eigen kamertje dat ik zelf mocht schoonhouden en waar het natuurlijk meestal een enorme rotzooi was.

Het was daar, in de Vechtstraat, dat het met de carrière van mijn vader steeds beter ging. Als hij ’s nachts thuiskwam van een van zijn schnabbels, zat-ie opeens op de rand van mijn bed en zong een van zijn liedjes. Soms viel ik dan weer in slaap en voelde iets korreligs en warmes op mijn wang: een kroket, die hij op de terugweg bij Van Dobben voor me gekocht had. Het was een geweldig gevoel,

Op de Vondelschool. Willeke op de tweede rij van onderen, derde van rechts

als je zo arm geweest bent als hij, om dan geld op zak te hebben en midden in de nacht een paar kroketten uit de muur te kunnen trekken!

Ik zat op de Vondelschool, van mijnheer Van der Mel, en ik weet nog precies welke juffen en meesters ik gehad heb. Leren vond ik leuk en helemaal niet moeilijk, en toen ik in de eerste klas zat en mijn vader een half jaar naar Wuppertal in Duitsland moest om op te treden, kreeg ik van juffrouw Streegstra gewoon de schoolboeken mee en zat ik in de artiestenpensions in Wuppertal en Düsseldorf zoet mijn huiswerk te maken. Toen ik terugkwam kreeg ik van de juf twee repen chocola omdat ik alles zo goed gemaakt had.'

Broer Tonny's eerste herinneringen komen uit het huis in de Vechtstraat: 'Een huis met een grote veranda aan de achterkant, en we hadden ieder een eigen slaapkamertje. Behalve als Johnny Kraaijkamp door mijn vader werd opgevangen, als-ie een *cool down*-periode nodig had. Dan sliep hij in mijn bed en ik weer bij Willeke op de kamer. Dan gingen we "acrobaten" in bed: tilde zij me op en ging ik op haar handen staan. Ik moet een jaar of vijf geweest zijn. Mijn vader had een Revox thuis, zo'n heel grote bandrecorder was dat. Willeke ging dan, als mijn vader gerepeteerd had, meezingen met de banden. Ikzelf zong dan niet, maar ik vertelde verhaaltjes in die microfoon. Ik heb die bandjes nog: deurtje open, deurtje dicht en dan hoor je Willeke zingen. En dan ging ze altijd dansen, en "modeshow lopen". Ze had dan van die grote hoeden op van m'n moeder, een hoepelrok aan en een stola om. En ik schminkte mij dan en was Charlie Chaplin.'

Het zusje zingt een liedje voor haar broertje Tonny

Willeke herinnert zich de ambitie en het doorzettingsvermogen van haar beide ouders: 'Mijn moeder had gestudeerd, die had een boekwinkel op de Heiligeweg, en ook mijn vader vond onderwijs

heel belangrijk. Hij was heel leergierig, heeft zichzelf gecultiveerd, schrijflessen genomen, schriften volgeschreven om een mooi handschrift te krijgen. Hij was wat dat betreft heel anders dan zijn neef, Jantje van Musscher, de latere Johnny Jordaan. Mijn vader sprak ook heel goed Nederlands, had geen Amsterdams accent meer, zoals Johnny.

Maar ze waren wel twee gabbertjes, als bloedbroeders zo close. Johnny Jordaan's vader en mijn vaders moeder waren broer en zus. En mijn vaders vader was een broer van de moeder van Johnny. Snap je het nog? Ze hadden dus dezelfde grootouders, hetzelfde bloed, en dat kun je ook zien: ze lijken op elkaar.

Ze zongen in hun jeugd al samen, op straat en in cafés. Johnny meestal de tweede stem. Maar ze hadden uiteraard ook ieder hun eigen repertoire. Johnny werkte als zingende kelner in café de Kuil totdat hij in 1955 door platenmaatschappij Bovema ontdekt werd, als “beste stem van de Jordaan”.

Hij mocht een single opnemen en dat werd, op de B-kant, “Bij ons in de Jordaan”. Een groot succes waardoor hij in één klap beroemd werd.

Ik was gek op de liedjes van Johnny Jordaan, ik kon ze allemaal meezingen. Ze raakten me, zijn teksten, zijn stem, alles. Ik vond mijn vader ook geweldig, maar dat zat te dichtbij. In het begin zong ik geen liedjes van hem, maar van Johnny. En dat doe ik nu nog, in een medley.’

DE AFGEKEURDE WONING

*Ik woon op een woning, men noemt het een krot
Maar ik zie geen enkel bewijs
Er staat aan de deur: ‘Onbewoonbaar verklaard’
Voor mij blijft 't toch een paleis
Het huis is gebouwd in de zestiende eeuw
Het staat van de ouderdom scheef
Ik ben er geboren, ik ben er getrouwd*

Ik woon er zolang als ik leef

*Op die afgekeurde woning
In 't hartje van de Jordaan
Daar sleet ik m'n jeugd
Had ik leed, had ik vreugd
In de strijd om een eerlijk bestaan
Maar toch voel ik mij een koning
Ook al vloeit er dikwijls een traan
Op die afgekeurde woning
In 't hart van die ouwe Jordaan*

(tekst en muziek: Henvo, Louis Noiret)

‘Ik herinner me nog precies het moment waarop ik zangeres wilde worden. Dat was toen ik zeven jaar was en stond te kijken naar de feesttent op het plein waar mijn oom Johnny Jordaan met allemaal andere Jordanezen stond te zingen. Ik stond op de rand van dat ronde podium, met mijn tasje onder mijn arm. Vreemd genoeg vond een lieve vriend en collega van me, Arie Cupé, kortgeleden een filmfragment daarvan. Hij draait helemaal niet om mij, die film, en ik herkende mezelf puur bij toeval. Maar ik weet nog precies wat ik dacht terwijl ik daar bij het podium stond. Ik dacht: dat wil ik ook.’

Op het huwelijk van Johnny
Jordaan steelt Willeke de show

IK HOU VAN JOU MOOI AMSTERDAM

*Ik kan uren staan te turen
op de oude Willemsbrug
Denk aan m'n ouwe burenen
aan alles weer terug
Waar ik als kind vaak speelde
en deelde lief en leed*

*Buurt die ik nooit wil missen
en die ik ook nooit vergeet*

*Ik hou van jou, mooi Amsterdam
waar ik als kind ter wereld kwam
Stad met je mooie grachten
jij bent steeds in mijn gedachten
En als ik denk aan de Jordaan
zie ik die oude Wester staan
Dan heb ik ooit nooit berouw
dat ik van Mokum hou*

‘De moeder van mijn moeder was oma Bina, een krachtige, prachtige vrouw. “Moeke” noemde mijn vader haar, ze kwam uit een grote Brabantse familie.

Oma Bina en opa Martin, ze hadden een heel groot pension, ze verhuurden kamers. Ze was van goede komaf, had gestudeerd. Die hadden het goed. Ze woonden in Arnhem aan het spoor. Ik denk er nog altijd aan als we met de trein daarheen gaan. Die klaprozen langs het spoor. Ik was er elke vakantie. Later, na de dood van mijn opa Martin, verhuisde ze naar Nijmegen en trouwde met ome Jan. Een huis met kippen en een boomgaard, sperzieboontjes wecken. Het was een feest om erheen te gaan.

Oma Bina had een vaste mop. Ze vertelde altijd dat ze een keer buiten zat te boetseren met poep – ze deed net alsof natuurlijk – met die dikke vingers van haar, toen een politieagent langskwam en vroeg: “Wat ben je aan het maken?”

“Een postbode.”

“O, geen politieagent?”

“Nee,” antwoordde oma Bina, “want ik heb geen stront genoeg.”

En daar moesten wij zo ontzettend om lachen. Toen ome Jan na jaren overleed, kwam oma Bina geregeld naar Amsterdam. Uiteindelijk kwam ze boven de platenzaak van mijn vader wonen.

We gingen op donderdagavond, tijdens de avondverkoop, altijd bij haar eten. Van die lekkere hardgebakken karbonaadjes... spek-lappen... Ze kon zo lekker koken.’

HET ARTIESTENLEVEN

Hoe was het artiestenleven in Amsterdam eigenlijk, in de jaren na de oorlog? De stad moest nog worden opgebouwd en het ondergedoken huiscabaret en de revueartiesten, de goeie en de foute die het overleefd hadden, konden weer openbaar op het podium staan. Maar was er nog wel een podium? De theaters lagen deels in puin, maar de noodzaak van amusement was tijdens de oorlog duidelijk gebleken. Want wie kon lachen voelde zich een gezonder mens, wie muziek kon maken vergat de ellende.

Nu waren de jaren van onderdrukking voorbij en de remmen gingen los. De wereld van het variété, waarin Willeke opgroeide, was als   n grote familie. Tante Leen, Wim Sonneveld, Snip en Snap, Zwarte Riek, The Three Jacksons, iedereen kende iedereen. Behalve in de cafés, clubhuizen, restaurants en op de pleinen traden ze op in de bioscopen, tussen de natuurfilms door. Al sinds de tijd van de stomme film, waarbij live muziek moest worden gemaakt, waren muzikanten deel van de filmvoorstelling geweest. Een enkele pianist was niet voldoende voor de grote bioscopen. Daarom was er het Cinema Royal Orkest en waren er ‘Bekende Hollandse Artisten’ die tijdens de films de stemmen en de geluiden van verschillende dieren – koeien, paarden, varkens en schapen – door luidsprekers in de zaal lieten klinken.

Aan dat alles kwam een einde met de komst van de geluidsfilm rond 1933. Maar nog altijd traden conferenciers, zangers en andere entertainers op in de pauzes en voor en na de films. Zo ook de Club van 100, waar Willy Alberti toe behoorde, net als de Wama’s, Cees de Lange en Nicky Nobel, een parodist. ‘Mannen die van vissen hielden’, zo omschreven ze zichzelf. Vissen was een populaire bezigheid, en regelmatig voeren ze over de Vinkeveense Plassen of zaten de artiesten allemaal op een rij aan de waterkant, bij de Zuwe.

‘En wij mochten dan allemaal mee. Ik herinner me nog zo goed de waterlelies... Een van mijn eerste liedjes, “De natuur”, gemaakt door Harry de Groot, ging daarover.’